

WENSMOEDER

NANDA BROER

Wensmoeder

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagfotografie: ©Daan Brands
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © Nanda Broer, Nadine Ancher
en Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978-94-016-0066-8 / NUR 402

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sylvia, Tineke, Matthijs en Janneke.
Omdat jullie mij hebben gemaakt tot wie ik nu ben...
een moeder

INHOUD

Voorwoord 11

Ik voel me zo 'anders' 15

NAN/POP 17

REINIER 21

PAP 47

DOOD 69

ANNA 93

DAAD 113

REDDER 143

NEMEN 163

WOW, MAM! 187

Naweeën 215

Dankwoord 219

*Je kunt je leven niet veranderen,
het leven verandert jou.*

VOORWOORD

Ik heet Nanda en dit is mijn verhaal. Het is een persoonlijk relaas van twee vrouwen, zes positieve zwangerschapstesten, drie miskramen en twee vroeggeboorten, en alle bijkomende curettages en complicaties.

Het is ook onbetwistbaar mijn verslag en mijn beleving, met mijn gevoel en mijn ideeën. Het zijn mijn woorden, waarmee ik natuurlijk niemand wil kwetsen. Maar een verhaal heeft altijd twee kanten en ik ben geen makkelijke tante geweest, vooral niet voor mijn naaste familie en mijn vrienden. Nu wil ik mijn verhaal vertellen met ook die minder aardige gevoelens, om te laten zien wat ik heb doorgemaakt met alles erop en eraan. Ik hoop dat mijn familie en mijn vrienden hier begrip voor hebben.

Dit is een logboek vol gevoel. Pijn en blijdschap wisselen elkaar middels verschillende testmomenten af. Ik dein gammel op beide emoties mee. Ik ben ziek; ik heb het antifosfolipidensyndroom en vanwege de problemen met mijn bloedstolling kan ik geen levend kindje op de wereld zetten. Ik kan wel zwanger raken, maar niet zwanger blijven.

Net als ik zijn er heel veel vrouwen met een onvervulde kinderwens. Ik hoor ze wel, maar ik zie ze niet; lege buiken zijn onzichtbaar. Maar die leegte, dit idee van tekortschieten, van iets mankeren, hoort inmiddels helaas bij mij. Het faalgevoel is zelfs mijn drijfveer van waaruit ik veel dingen doe.

Ik ben een jonge, getrouwde vrouw met één doel: het moederschap. En onderweg ben ik soms obsessief, vaak moedeloos, maar steeds verwachtingsvol. Ik wens en hoop. Ik wens een hoop. Ik wens een kind. Ik ben wensmoeder.

Jarenlang geloofde ik stug – dwars tegen alle tegenslagen in – in een levend hummeltje. Koste wat kost wilde ik een kleintje in mijn armen. Ik wilde per se een stel vermakelijke, smakkende snotaapjes om de eettafel. Ik wilde zwanger worden, ook al stond de slechte afloop bij voorbaat al vast.

Ik weet niet zo goed hoe ik – ondanks alle tegenslagen – hoop hield en waarom ik ondanks alle hobbels alsmaar doorging. Ik weet één ding zeker: toen ik zwanger was, voelde ik me ‘anders’. Ik voelde me een zelfverzekerde, aantrekkelijke, vrolijke en complete vrouw.

Een ‘gezonde’ zwangerschap duurt in de regel negen maanden. In evenveel hoofdstukken loop ik met jullie langs mijn mislukte zwangerschappen. Ik doorloop draagtijden; meestal chronologisch, maar sommige gebeurtenissen vertel ik kriskras door elkaar. Tussen de regels door lees je hoe verward en vergeetachtig ik soms ben, net zwanger.

Af en toe wilde ik mijn kinderwens absoluut opgeven. Omwille van het constante onbegrip, de talloze praktische en medische hobbels, de onophoudelijke onzekerheid en alle vooroordelen,

maar ook vanwege mijn schuldgevoel, de fysieke en de emotionele pijn, en de terugkerende teleurstellingen. Af en toe dacht ik serieus aan een adoptietraject en soms wilde ik plompverloren tegen een boom botsen. Weg moederschap, weg.

Tot ik Tineke trof. De wereld van het draagmoederschap, waarin ik me aarzelend met haar bewoog, is even hoopvol als hopeloos ingewikkeld. Ik kwam in aanmerking omdat een nieuwe zwangerschap voor mij levensbedreigend is. Zoveel anderen met diezelfde moederwens komen niet in aanmerking. Mijn extreem sterke kindwens zit DNA-diep en die diepgewortelde wens zit in me, als een kindje. In mij kwam een oerkracht los, die ten koste ging van mijn gezondheid. En misschien soms van vriendschap en van het geloof in een rechtvaardige god.

Maar toeval bestaat niet en inmiddels geloof ik in mijn eigen dromen, een behoorlijke dosis doorzettingsvermogen en in belangeloze liefde. Ik geloof in verantwoorde zelfopoffering en in mijn gulle hartsvriendin, die ons lot plots zo'n zwieper gaf. Die onverwachte wending nam mijn verlangen weg en ik werd moeder. Die wens is niet meer, ik ben nu moeder.

Nanda Broer, maart 2013

IK VOEL ME ZO 'ANDERS'

Rotterdam, 29 maart 1999

*Ik voel me opgelaten. Ik lig met ontbloot
onderlijf en bloed tussen mijn benen in bed.
Schalen vangen stolsels op.*

*Angst doet rare dingen met me. De grote
bloedstolsels vind ik eng, het lijken kleine
stukjes toekomst die een voor een uit mij
verdwijnen.*

*Ik voel mijn bolle buik, mijn volle buik. Ik
voel me moedeloos en draag een schuldgevoel.
Ik wist niet dat ons kindje overleden was.
De laatste dagen dacht ik alleen dat dit
onzichtbare mensje zich diep, steeds dieper in
mijn lichaam verstopte en dat het daar paste.*

*Eergisteren hoorde ik het hartje nog gewoon.
Mijn weeën worden met vlagen heftiger. Ik
schaam me, maar Tineke blijft tegen me*

*praten terwijl ze zacht mijn trillende hand
streelt.*

*‘Nanda, nu is het afgelopen, nu is het echt
genoeg. Ik kan iets wat jij niet kunt en ik wil
graag jullie kindje voor je dragen.’*

NAN/POP

Ik zie mezelf nog zo zitten, aan het lage tafeltje in de klas; een vrolijke, zorgeloze kleuter die graag alles goed doet. Met twee lange, donkerblonde staarten die altijd zwaaien. Toch ben ik geen echt meisje-meisje, ik draag overwegend broeken en ik speel het liefst buiten. Ik knikker en ik zwem, ik speel verstoppertje, tik-kertje en ik klim in bomen. Ik ben gek op auto's en boekjes, maar winkeltje spelen of in de keuken helpen is even interessant. Ik knuffel graag met Kobus, mijn beer, en mijn twee naamloze poppen; eentje met blond piekhaar en een oude, die bijna kaal is. Ze praten en plassen niet, en het liefst leg ik ze in mijn ouderwetse, blauwe kinderwagen. Dan is het racen geblazen, en winnen. De grote, zilveren wielen piepen en de witte banden glimmen. Beginnersgeluk.

Ik kijk een paar keer opzij en ik zie gebogen ruggetjes. Ik hoor ijverig potloden krassen en ondertussen tel ik de plooitjes in het groene rokje van Claudia. Ik leg mijn vel recht, kies een geslepen, grijs potlood uit mijn etui en ik trek een cirkeltje, het hoofdje. Schuin tegenover mij maakt Marco een scheef huis dat in gele vlammen opgaat. Mijn buurmeisje heeft al een rood koffertje, met een wit kruis. Duidelijk, een dokter. Maar ik wil geen brandweerman worden. Geen schooljuf of stewardess. En ook geen